

ΕΝΘΥΜΗΣΙ ΚΑΙ ΛΗΣΜΟΝΙΑ

Κατάμαυρος εἶν' ὁ οὐρανὸς
Καὶ ὁ βορρῆϊας μουγκρίζει
Μέσα στὰ δένδρα φοβερός.
Τὸ μούγκρισμα ἢ λαγκαδιὰ
Φριχτὰ ἀντιβουίζει
Μὲς τὴν ἀπέραντη ἐρημιὰ.

Συχνὰ τὰ πλάτια τ' οὐρανοῦ
Ἄπο τὴ λάμψι σχιοῦνται
Καὶ τὴ φωτιά τοῦ κερανοῦ
Καὶ ἄν θεώρατα θερὰ
Τὰ σύγνεφα χτυποῦνται
Κατάμαυρα στὴν καταχνιά.

Ἄνεμοδέρνονται κλαδιὰ
Καὶ δένδρα ἀνάμεσό τους
Ἄπο τὴ λύσσα τοῦ βορρῆϊα
Καὶ τὰ κοράκια κοπαδία
Μὲ τ' ἄγριο κρώξιμό τους
Πετοῦν σταῖς μαύραις λαγκαδιαῖς.

Μὲ τὰ βελάσματα γυρνοῦν
Σταῖς στάναις τὰ κοπάδια
Ἄφ' τὴ βροχῇ νὰ φυλαχτοῦν
Καὶ κυματίζουν ἄ νερά
Τὰ πράσινα λιβάδια
Ἄπο χορτάρια τρυφερά.

Ἄγ εἶνε πόνος φοβερός
Ποῦ δὲν θὰ μοῦ τὸν σβύση
Ἄπο τὸ νοῦ μου ὁ καιρός!
Νὰ κλαίω γιὰ μιὰ τέτοια ψυχὴ
Ποῦ μ' ἔχει λησμονήσει
Καὶ μ' ἄλλον εἰς τὸν κόσμον ζῆ.

Ζάκυνθος 1894.

Κάθε πουλάκι στὴ φωλιὰ
Ἄπελισμένο τρέχει
Χωρὶς πνοή, χωρὶς λιλιά
Βροντᾷ κι' ἀστράφτει ὁ οὐρανὸς
Φυσᾷ ὁ βορρῆϊας καὶ βρέχει
Ἄγ! ὁ βορρῆϊας ὁ φοβερός.

Βρέχει κ' ἐγὼ στὴν ἐκκλησιὰ
Μέσα στὸ ἐρημοκλήσι
Ἔρωσ ζητῶ παρηγοριὰ
Στὸ ἴδιο κόνισμα ἐμπρὸς
Ποῦ εἴχαμε φιλήσει
Στέκω γιὰ Σὲ γονατιστός!

Τὸ βλέμμα μου ζερβιά δεξιὰ
Σ' ἀναζητᾷ σιμά μου
Καὶ τρέμ' ἢ μαύρη μου καρδιά.
Θαῖξω πῶς εἶναι ἢ σειγμὴ
Ποῦ ὀρκόνεσο ἐμπροστά μου
Καὶ μ' ἀποπνίγουν οἱ λυγμοί.

Ἄπλα τὰ ἔπηρε ἢ λησμονιὰ
Ἄφ' τὸ συλλογισμό σου
Ἄπλα καὶ ὀρκους καὶ φιλιὰ . . .
Κι' οὐδὲ ἄν φάντασμα ἀπερνώ
Μιὰν ὥρα ἄφ' τ' ὄνειρό σου
Πῶς εἰς τὸν κόσμον ἀκόμη ζῶ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

- Ἡ Φιλία ἀρκεῖται εἰς τὸ εἰσόδημα, ὁ Ἔρωσ κατατρώγει καὶ τὸ κεφάλαιον.
- Κατὰ τὸν Δουμᾶ, αἱ μελαγχροναὶ ἀπατωσίν, αἱ δὲ ξανθαὶ προδίδουσιν.
- Τὸ κάλλος εἶναι καὶ ἐγγύμων τῆς εὐδαιμοσίας.